

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 15 (408)
2022. gada
21. augusts

Sākotnējā kopīgā – sinodālā – ceļa etapa noslēgums 28. augustā

Svētdien 28. augustā ar arhibīskapa svinēto sv. Misi plkst. 11 noslēdzas sākotnējais, 17. oktobrī aizsāktais Dieva tautas kopīgā ceļa – sinodālās – pieredzes etaps. Katedrālē un daudzās arhidiecēzes draudzēs un kopienās notikušas tikšanās personīgā saskarsmē un dialogā. Šī pieredze līdž ar atvērtību un ieklausīšanos devusi daudz jaunu atziņu, it sevišķi attiecībā uz turpmāko katoliskās Baznīcas gaitu saskaņā ar Vatikāna II koncila un dzīvā maģistērija ierosmēm.

Kopumā sinodālā pieredze atspoguļoja stāvokli draudzēs, cilvēku attiecībās, attieksmi pret garīdzniekiem, draudzi, ticības pienākumiem, Baznīcas kārtu attiecības, arī cilvēku attiecības ar Dievu. Jautājums būtu: ko jau tagad varam mācīties no šīs diskusijas, no tā, kas notiek mūsu sinodālajā ceļā?

Pirmais, kas būtu jāuzsver: ar maziem izņēmumiem ticīgie neapšaubā Vatikāna II koncila ieviržu nozīmi. Tās diktējusi pati dzīve, kurai bija atvērts sv. Jānis XXIII, kas sasauca koncilu: tā ir Gara

dzīve, cilvēku ikdiena, žēlastības ierosme. Koncila mācība izraisījusi pārmaiņas Baznīcā un joprojām ļoti lielā mērā ietekmē mūsu attīstību. Kaut gan koncila mācība ne uzreiz pieņemta un adekvāti skaidrota, nedz tās ievirzītās reformas vienmēr pārdomāti īstenotas, tomēr situāciju pēc koncila citās zemēs un pie mums nevar novērtēt aritmētiski, statistiski. Koncila izraisītā atjaunotne jāvērtē pēc jauniem kritērijiem, vēsturiska mēroga kritērijiem.

Tie, kas tiešām saprot, ka atjaunotne Baznīcā ir vajadzīga, ka tā ir patiesas mīlestības un žēlsirdības revolūcija, nevis vienkārši, tā sakot, fasādes pārkrāsošana, tie saprot, ka mums vēl daudz kas jāpārvar turpmākā kopīgā ceļa pieredzē. Galvenais visa sasniegtā pozitīvais ir atjaunots Baznīcas skatījums pašai uz sevi, pat ja ticīgie, kas ir Baznīca, nereti uzlūko sevi pa vecam.

Sinodālā pieredze ļāvusi kristiešiem atjaunoti piedzīvot savas attiecības ar Dievu, ja tikai tie novērtē garīgo atdzimšanu, Jēzus Lieldienu noslēpuma

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 21. augusts.

Parastā liturģiskā laikposma

21. svētdiena.

**Sv. Apustuļa Bartolomeja dienas
svinības. Draudzes svētki.**

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Seržantu dzimtas
mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise pateicībā par
nodzīvotiem 60. gadiem Mārītei Naglei

15.00 Sv. Mise par +Valdi Stabulnieku

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

**Pirmdiena, 22. augusts. Vissv. Jaunava
Marija - Karaliene. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par +Andri Apini

Otrdiena, 23. augusts.

8.00 Sv. Mise par Vīgantū dzimtu

Trešdiena, 24. augusts.

Sv. Apustulis Bartolomejs. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Ineses un Alvja
veselību

Ceturtdiena, 25. augusts.

8.00 Sv. Mise par Irinas veselību

Piektdiena, 26. augusts.

8.00 Sv. Mise par Indru

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 27. augusts.

Sv. Monika. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Henrihu

14.00 Kapusvētki Raiņa kapos

Svētdiena, 28. augusts.

Parastā liturģiskā laikposma

22. svētdiena.

8.00 Sv. Mise Birutas Freimanis nodomā
un lūgšana “Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise sākotnējā kopīgā
Dieva Tautas ceļa etapa noslēgumā

Svin V.E. arhibīskaps

15.00 Sv. Mise par +Viktoriju Lempu

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

**Pirmdiena, 29. augusts. Sv. Jāņa
Kristītāja mocekļa nāve. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par +Helēnu Jakušenoku

Otrdiena, 30. augusts.

8.00 Sv. Mise par Gunāru Reimatu

Trešdiena, 31. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Eglīti

Ceturtdiena, 1. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Lūciju Potetinovu

Piektdiena, 2. septembris.

8.00 Sv. Mise par Melnalkšņu un

Grunvaldu dzimtām;

Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 3. septembris.

**Sv. Gregors Lielais. Pāvests un
Baznīcas doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par +Teklu Ivbuli

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 4. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 23. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana
Visv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Mežaļu ģimeni un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Svētā Mise par Lūcijas Keišas veselību

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise par +Jāzepu Lempu
 18.00 Rožukronis
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Kopīgā ceļa etapa noslēgums

(turpinājums no 1.lpp.)

klātbūtni savā individuālajā un sociālajā dzīvē. Baznīcā iespējamās jaunas līdzdalības un kopības struktūras, balstoties uz katra kristieša dāvanām un harizmu. Laju sadarbībā ar garīdzniecību ir daudz vāju vietu, nepietiek pieredzes, nav noslīpētas procedūras un mehānismi, dažkārt trūkst saskarsmes un dialoga kultūras, kompetences un speciālu zināšanu. Pastorālās padomes ne visur sākušas darbu, tomēr lajiem aug apustulāta atbildības apziņa, vērojami centieni konkrēti palīdzēt cilvēkiem viņu vajadzībās.

Tas, ka tādējādi draudzēs notiek kopība un sadarbība ticīgo vidū, ir iepriecinošs fakts, viena no svarīgākajām atjaunotnes izpausmēm, tomēr dažviet jūtama zināma plaisa starp garīdzniekiem un lajiem. Šeit jābūt ļoti uzmanīgiem un vispirms jāpārdomā, ka nekādi nevaram atbrīvoties no vecajām pastorālajām metodēm. Kā patiesi veidojas kontakti ar ticīgajiem? Vai pastāv uzticība lajiem? Vai tā ir abpusēja uzticēšanās?

Baznīcas maģistērijs daudz runājis par laju apustulātu, laju līdzdalību

draudzēs, taču daudz kur nav veidojušās pastorālās draudzes padomes. Bīskaps nav neko uzspiedis, rosinājis sirdsapziņu. Nav jāmeklē citi vainīgie savā nezināšanā un iesaistīšanās trūkumā, bet pastorāli jāmainās ar atvērtību kristīgās ticības padziļināšanā. Jāizveseļojas no vecās slimības – iniciatīvas un patstāvīgu pieeju trūkuma, prasmes trūkuma cilvēku savstarpējo attiecību, patiesas draudzības veidošanā.

Draudžu kopības orgāni grūti ieiet dzīvē, jo jāatzīst, ka piedzīvojam krīzi. Un tās saknes tieši meklējamas tajā apstākļi, ka neprotam, daudzos gadījumos nevēlamies līdz galam saprast, ka dzīvojam un Evaņģēliju izplatām ļoti mainīgā sabiedrībā ar plašu nihilisma un populisma iespaidu. Daudzi turpina kalpot ar ierastām metodēm, kas mantotas no pagātnes. Mums jāsaprot sava kristīgā loma pasaulē, lai svētdarītu pasauli. Garīdznieku atrašanās no tautas, kas nāk no agrākiem laikiem, jāpārvar. Mēs nevirzīsimies uz priekšu un nespēsīm uzrunāt cilvēkus, ja nesapratīsim, ka daudz ko pastorālā jomā ir jāmaina, īpaši atbildot uz cilvēku vajadzībām (sevišķi sirdsapziņu audzināšanā).

Baznīca negroza savu evaņģēlisko līniju, nemazina uzticību Kristum, savam Līgavainim, tomēr viņas misijas iespāids atkarīgs no mūsu atjaunotas sadarbības ar Svēto Garu, arī no sapratnes, ka cilvēkiem arī šajā sabiedrībā vajag Kristu, tie meklē Kristu, tie meklē attiecības. Pretējā gadījumā to nobīdīs vienpusīgas un galu galā kaitīgas ideoloģijas.

Pamatotas ir bažas par stāvokli garīgajā un kultūras sfērā, izglītībā un komunikācijā. Tā saucamās katoļu inteliģences attieksme pret sinodālo pieredzi atgādina, cik svarīgi ir

pievērsties ticības un prāta, filozofijas un teoloģijas, Baznīcas un zinātnes, Baznīcas un valsts jautājumiem,

Baznīcas misijas labā svarīgi panākt, lai visos Baznīcas kalpojumos, kā arī laju sekulārā aicinājuma īstenošanā - jebkurā vietā un amatā - būtu mūsdienīgi domājoši cilvēki, cilvēcīgi un apdomīgi, nosvērti un atvērti, taču vispirms dziļi un patiesi kristīgi cilvēki, kuri ir pārliecināti, ka Baznīca ir ne tikai uzcelts dievnams kā arhitektūras celtnie, bet arī ceļā esoša Dieva Tauta, pie kuras pieder visi nokristītie. Lai tie būtu izglītoti, īpaši teoloģiskā izpratnē par cilvēku, spētu veidot ticības un prāta dialogu ar cilvēkiem sabiedrībā.

Jāatsakās no iesīkstējušajiem ideoloģiskajiem štampiem, uz kuriem balstās ne tikai diskusijās, bet arī pastorālajā darbā. Joprojām nereti notiek tā, ka par svarīgāko uzskata nevis dvēseles pestīšanu un cilvēka pavadīšanu, bet gan tādas vai citādas cilvēka rīcības atbilstību iedomātām dievbijības izpausmēm, ārīšķībām un dogmām, kuras domātas attiecībām, ticības ceļā izliktas kā ceļa zīmes, kuras nav jānoņem, bet arī nav jāaizstājas tām priekšā.

Attiecības un sadarbību, konsolidāciju starp visiem, kuri atvērti atjaunotnei Svētajā Garā, no mums gaida lielum lielais ticīgo vairākums. Virzīsimies uz priekšu sinodālajā ceļā. Lai Svētais Gars mūs pārveido un caur mums arī apkārt esošos ceļa biedrus, brāļus un māsas Kristū.

Mācību gada sākumā

Mācību gads rosina pārdomas par audzināšanu, par nobriedumu, mudinot skolniekus un studentus censties pēc lieliem cilvēciskiem, garīgiem un sociāliem ideāliem. Izglītība un zinātne, kā arī pedagoģija kļūst ļoti vērtīgas cilvēkam un iestādēm, kuru pienākums morāli un garīgi attīstīt jauniešus.

Caur audzināšanu cilvēks gūst spēju vērsties uz patieso un labo; proti, tas sasniedz personīgu autonomiju, mācās darboties, veidot savu vidi, iegūst tos cilvēcīgos, morālos un reliģiskos tikumus, kuri veido garīgi nobriedušu personu.

Audzināšana ir cilvēka mīlestības darbs pret cilvēku: vecākiem uz bērniem, skolotājiem uz studentiem, pieaugušiem uz jaunākajiem. Audzinātājiem jāmacās psiholoģiskie procesi dažādos vecumos, lai savu darbību pieskaņotu katra spējam uzņemt un asimilēt un lai labāk kalpotu bērnu vai studentu izaugsmei.

Tāpēc audzinātājiem jācenšas nemitīgi augt ar studentiem, būt par paraugiem dzīvē, lai veicinātu atbilstošu, ar pienākumiem saistītu dzīvi, kuru nosaka vērtības, kuras tie paši īsteno dzīvē. Arī studentiem jāsadarbjas audzināšanas procesā, izsakot cieņu un pateicību tiem, kas darbojas skolās. Šāda attieksme pienākas taisnībā no studentiem skolotājiem, tāpat kā no bērniem saviem vecākiem. Šo pienākumu pakāpeniski jāatklāj visiem bērniem, kļūstot par pieaugušiem. Skolotāji ievada studentus zināšanās par patieso un labo. Tiem jākļūst par atsauci jauniešiem, veicinot viņu spējas, ne noslāpējot; tiem jāvirza studenti uz tikumiem, ne jāapslēpj to gūšana.

Ģimenes audzināšanai jā sākas jau bērnībā, lai tā kārtīgi izvērstos turpmākos gados. Katru etapu nosaka iepriekšējais, vienlaikus sagatavojot uz nākošo. Tomēr, vecāki nav pietiekoši, lai apmierinātu daudzās, aizvien sarežģītākās audzināšanas vajadzības. Tiem vajag pārējās institūcijas: Baznīcu, skolu, jauniešu grupas un organizācijas.

Skolas ieguvušas centrālo nozīmi, jo piedāvā konkrētas zināšanas un prasmes. Sabiedrība, kas vērsta uz pilsoņu labumu, veicina jebkādā iespējamā veidā gan valsts skolas, gan privātās skolas, šādi garantējot demokrātiskās brīvības un pilnīgu apmierinājumu augošo paaudžu vajadzībām.

Skolas pienākums ir audzināt cilvēku, attīstot studentos spēju pārdomāt un saprast ne tikai zinātņi, bet arī cilvēcīgās un ētiski – reliģiskās vērtības. Bez tam, lekcijas notiek, bet persona netiek audzināta.

Kad uzsvars likts tikai uz lekcijām un ne audzināšanu, cieš studenti, kuriem ir tiesības būt sagatavotiem ne tikai uz darbu un aroda dzīvi, bet arī problēmu analīzi sabiedrībā, vēsturē, personīgā un kolektīvā dzīvē, un to darot atbildīgi, ar autonomu spriedumu.

Īpaši tas attiecas uz katoļu skolu, kuras audzināšanas programmas pamatā ir Kristus. Tai tāpēc jāpalīdz studentiem atrast Kristū, viņa darbos un vārdos vērtības, kuras neatvietošanas viņu integrālai audzināšanai.

Skolai vispirms jāveic pienākumi obligātos priekšmetos. Tas ir svarīgs laiks, kad bērni un pusaudži nonākt kontaktā ar pasniedzējiem, lai mācītos par kultūras būtiskajām vērtībām, kas tiem ļaus kļūt integrētiem sabiedrībā. Kopā tie veic delikātu, bet auglīgu ceļu, kurā skolotāji caur visādiem pienākumiem un pārdomām gudri un pacietīgi vada šos studentus.

Šajā

ceļā
sastopas
divas
brīvības:
skolotāja
nobriedušā
brīvība un

vēl veidošanas stadijā esošā studentu brīvība. Šīm brīvībām jābūt dialogā, pienākot pie savstarpējas izpratnes, pārvarot savstarpējas grūtības, lai sasniegtu saskaņu nodomos un mērķos. Pieaugušais ar savu autoritāti, kas nāk no dzīvē īstenotām vērtībām, kalpo, zinot, kādā veidā pakāpeniski attālināties, studentam pieņemot par savu stādīto saturu.

Lai augtu un nostiprinātos studentu brīvība, audzinātājam jādarbojas atbrīvojoši; bez tā brīvība var nesasniegt pietiekošu nobriedumu. Tātad, nepastāv nepieciešami konflikts starp autoritāti un brīvību. Kad tas notiek, tas nozīmē, ka vai nu pirmais kļuvis par autoritārismu vai otrs par liberālismu, un tas neļauj progresam notikt izglītībā.

Skola veic efektīvāku audzināšanu, sadarbojas ar ģimeni, īpaši attiecībā uz izglītības programmu saturu. Vecākiem un skolotājiem jāsatiekas un jāpastāv dialogā par vislabāko bērniem vai studentiem. Skolas – ģimenes attiecībām jābūt dziļām, aizvien uzturot darbības pamatā audzināšanas mērķus un konkrētus rezultātus.

Pie izglītības procesa pieder arī pusaudžu sagatavošana kvalificētam darbam jeb mācībām universitātē. Šajā etapā svarīga pieaugušā klātbūtne, kas būtu kā atsauce. Pusaudzī nobriest visas prāta spējas: viņš sāk pārdomāt, atklāj personas noslēpumu, uztver savas eksistences problemātiku, sāk apzināties

saspilējumus sabiedrībā, sāk iepazīt savas dzīves mainību, personīgāk attiecas ar Dievu, spēj nostādīt mērķus un sistemātiski tos īstenot, uztver arī iekšējās dzīves pasauli. Katrai audzināšanas iniciatīvai nāktos ietvert zināšanas par reliģiskām un morālām vērtībām, kas veido būtisko pamatu cilvēcisķai izaugsmei.

Šādi pusaudzis apbrīnā apcer dzīves ārkārtējo bagātību: to apbrīno, bet ir arī apjucis. Tāpēc vajadzīgs vadītājs, kas spēj saprast viņa vajadzības un var uz tām atbilstoši atbildēt.

Skolai, tātad, nepieciešami skolotāji, kas spēj ievadīt pusaudžus tehniski – zinātniskajos aspektos dažādos priekšmetos, bet arī spēj piedāvāt audzināšanu, kas respektē personas vienreizību un stimulē atbildīgu, radošu līdzdalību.

Turpinot studijas, pusaudzis iestājas universitatē, ienākot dažādās zināšanu jomās, attīstot sava aroda ieceres, pārbaudot savas spējas un iemaņas.

Universitātes studiju laikā jaunieši atklāj caur pasniedzēju lekcijām un liecību – ka zinātne un kultūra kalpo cilvēkam. Zinātniskiem pētījumiem un atklājumiem – cilvēka prāta auglim – jādara drošākas un cienīgākas cilvēka dzīves. Viss taču ir cilvēka labā un nekas nav pret viņu: redzamajā radībā cilvēks ir visaugstākā vērtība. Cilvēks ir mērķis, kuram jāpakļauj viss. Ja tas kļūst par zinātnes līdzekli, tad zaudē savu cieņu, kļūst par objektu, pārveidojas par lietu šīs pasaules vareno rokās.

Lai progress zinātnes sfērās vienmēr nāktu par labu cilvēkam un dzīvībai no ieņemšanas līdz dabīgai nāvei, to jādzīvina morālai kultūrai. Tas nenozīmē ierobežot cilvēka prātu, bet drīzāk palīdzēt, lai no

iekšienes tas uztvertu to, kas to paceļ un dara cēlu.

Universitātes studiju laikā jauniešus jāveido tā, lai tie izprastu, ka bez racionāli aprakstītajām un pierādāmām zinātniskām patiesībām pastāv citas, proti, reliģiskas un morālas kārtas, uz kurām cilvēks līdzīgi aicināts atvērties ar savu prātu. Pasniedzēji ar savu kultūras nobriedumu var vērtīgi palīdzēt jauniešiem pakāpeniski atklāt saskaņu starp zinātnes un reliģijas aksiomām.

Šādi jaunieši mācīsies sev par labumu, ka pastāv dziļa harmonija starp zinātni un ticību, šīm divām dažādajām sfērām. Tā auglīgi stimulē abas un apgaismo kultūru un uztur cilvēku ikdienas dzīvē.

Lai skolotāji un studenti gūst panākumus ceļā uz patiesību. Lai nemazina dūšu un nekavē grūtības un neizpratne. Turpiniet meklēt patiesību, ja vēl neesat to atraduši. Mērķa sasniegšana bagātīgi atalgo ceļa grūtības. Lai Dievs dod savu gaismu un atbalstu, prieku par patiesību, kas savu pilnību atrod Kristū.

Kopā ar Dievu ceļā

„Un es lūgšu Tēvu, un viņš jums dos citu Iepriecinātāju, lai tas paliktu pie jums mūžam, Patiesības Garu... Svētais Gars, ko Tēvs atsūtījis manā vārdā, jums iemācīs visu un atgādinās jums visu, ko es jums sacīju” (Jņ 14: 16– 7,26).

Baznīca visos laikos vadījusies no ticības šiem sava skolotāja un Kunga vārdiem pārliecībā, ka, pateicoties Svētā Gara palīdzībai, viņa vienmēr paliks dievišķajā Patiesībā, saglabājot apustulisko pēctecību caur bīskapu kolēģiju, kas vienota ar tās Galvu, Pētera pēcteci.

Šo ticības pārliecību Baznīca atklāja Vatikāna II koncilā, kas sanāca, lai apstiprinātu un nostiprinātu no jauna Baznīcas mācību, kas iemantota no Tradīcijas, kas pastāv jau gandrīz 20 gadsimtus kā dzīva realitāte, kas progresē problēmu ietvaros un attiecībā uz katra laikmeta vajadzībām. Tā padziļina mūsu izpratni par to, kas jau ietverts ticībā, kas nodota reiz un priekš visiem (sal. Jud 3). Esam dziļi pārliecināti, ka patiesības Gars, kas uzrunā Baznīcu (sal. Atkl 2; 7, 11, 17 u. c.), ir īpaši svinīgi un ar autoritāti izteicies Vatikāna II koncilā, sagatavojot Baznīcu ienākt trešajā tūkstošgadē pēc Kristus. Tā kā visa koncila darbs apstiprina no jauna to pašu patiesību, pēc kuras Baznīca dzīvojusi no sākuma, tāpat tā ir šīs patiesības „atjaunotne” (vai *aggiornamento*, saskaņā ar pāvesta Jāņa XXIII labi pazīstamo izteicienu), lai lielajai cilvēku saimei modernajā pasaulē tuvinātu gan ticības un morāles mācīšanas veidu, gan visu Baznīcas apustulisko un pastorālo darbu. Un ir acīmredzams, cik dažāda un pat sašķelta ir šī pasaule.

Ar visas bīskapu kolēģijas, vienotībā ar pāvestu, doktrinālo un pastorālo kalpojumu, Baznīca uzņemas pienākumus, kas saistīti ar to, lai īstenotu visu, kas kļuvis par Vatikāna II koncila specifisko mantojumu, no kura ar sinodālo – kopīgā ceļa – pieredzi izcelta pati svētceļojošās Dieva Tautas būtība.

Pēckoncila periodā esam liecinieki lieliem Baznīcas centieniem nodrošināt, lai Vatikāna II koncila ievirzītā atjaunotne pareizi caurņemtu sapratni un uzvedību atsevišķām Dieva tautas kopienām.

Tomēr, līdz ar šiem centieniem parādījušās tendences, kas izraisa zināmas grūtības koncila īstenošanai dzīvē. Vienu no šīm tendencēm raksturo vēlme pēc izmaiņām, kas nav vienmēr saskaņā ar Vatikāna II koncila mācību un garu, lai gan tie cenšas atsaukties uz šo koncilu. Šīs izmaiņas uzstāj, ka pauž progresu, un tā šo tendenci apzīmē ar vārdu „progresīvisms.” Šajā gadījumā progress pastāv ilgās pēc nākotnes, kas atdalās no pagātnes, neņemot vērā Tradīcijas funkciju, kas ir būtiska Baznīcas misijai, lai viņa varētu turpināt Patiesībā to, ko Kristus Kungs un apustuļi tai nodevuši un ko uzticīgi aizsargā Maģistērijs.

Pretēja tendence, kuru parasti sauc par „konservatīvismu” vai „integrālismu”, apstājas pie pašas pagātnes, neņemot vērā pareizās ilgas pēc nākotnes, kuras atklājās tieši Vatikāna II koncila darbā. Ja iepriekšējā tendence šķiet par pareizu atzīt to, kas jauns, tad pēdējā redz pareizību vienīgi tajā, kas ir „senais”, uzskatot to par sinonīmu ar Tradīciju. Bet pareizajai izpratnei par Tradīciju Baznīcas dzīvē neatbilst nedz „senais” pats par sevi, nedz „jaunais” pats par sevi. Drīzāk, šī izpratne nozīmē to, ka Baznīca paliek uzticīga patiesībai, kas no Dieva saņemta mainīgajos vēstures apstākļos. Baznīca, kā saimnieks Evaņģēlijā, gudri izņem „no glabātuves gan jauno, gan veco” (Mt 13: 52), paliekot pilnīgi paklausīga patiesības Garam, kuru Kristus devis Baznīcai kā savu dievišķo Vadoni. Un Baznīca šo delikāto izšķiršanas pienākumu veic caur savu īsto Maģistēriju (sal. *Lumen Gentium*, 25).

Zināmā mērā izprotama pozīcija, kādu pieņēmūši indivīdi, grupas vai aprindas saistībā ar šo vienu vai otru tendenci, īpaši pēc tik svarīga notikuma Baznīcas vēsturē kā Vatikāna II koncils. Ja, no vienas puses, šis notikums izraisīja vēlmes pēc atjaunotnes (tas arī satur „jaunuma” elementu), no otras puses, attaisnotu iebildumu tiešām var un vajag izraisīt zināmiem pārkāpumiem šo vēlmju īstenošanā, par cik tie piemirsa būtiskas vērtības katoliskā mācībā par ticību un morāli, kā arī citās Baznīcas dzīves jomās, piemēram, liturģijā. Tomēr, ja šādu pārspilējumu veidā tiek noraidīta jebkāda veselīga „atjaunotne” saskaņā ar koncila mācību un garu, tad šāda attieksme var novest pie citas novirzes, kas pati ir vērsšanās pret dzīvo Tradīciju Baznīcā, kas paklausīga patiesības Garam.

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

**uzsākas svētdien 2022.g. 2. oktobrī,
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15**

**Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,
iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus**

**Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637**

Pienākumi, kas šajā konkrētā situācijā risināmi Apustuliskajam krēslam, pieprasa īpašu uztveri, apdomību un tālredzību. Pāvesta kalpošanai arī ar sinodālām iniciatīvām visas ticīgo saimes un kopīgā ceļa labā pašlaik īpaši nepieciešams izšķirt to, kas patiesi „ceļ” Baznīcu no tā, kas viņu iznīcina; kas virza Baznīcu uz priekšu un ļauj katram kopīgā ceļa gājējam būt kā dzīvinošam un auglīgam zaram, kas turas pie koka, kas aug un izvēršas ar stingrām saknēm zemē un plašu lapotni debesīs.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.**

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com